

První dopis ze Zimbabwe

V Zimbabwe a v Don Bosco Technical College nastal první školní týden a proto přišel čas doručit do Čech, na Moravu a našim dobrovolnickým kolegům po celém světě první dopis o naší službě v salesiánském centru v buši u města Hwange. Zdejší misie je jednou ze dvou salesiánských komunit v celé zemi a funguje teprve od roku 2006. My sami jsme tady první dobrovolníci po několika letech.

Don Bosco Hwange

Na úvod bylo naší hlavní náplní zvyknout si na život v nové kultuře. Postupně jsme vstřebávali různé odlišnosti, začali se zdravít s místními jejich trojitým podáním ruky, ptát se každého několikrát denně "jak se máš?", i když nikoho vaše rozpoložení vůbec nezajímá, a pochytili jsme prvních pár slovíček v zimbabwském nejrozšířenějším jazyce, v shona, přestože v naší oblasti se mluví asi šesti různými jazyky. Prošli jsme zkrátka pořádnou aklimatizací, která asi ještě pořád probíhá. Na některé věci v Africe si člověk bude zvykat hodně dlouho.

O Vánočních prázdninách nás navštívily naše zkušené spoludobrovolnice, Magda s Anežkou, z misie salesiánských sester v Johannesburgu. Holky nám povídaly spoustu povzbudivých věcí – asi si každý dobrovolník na začátku prochází podobným obdobím zkoumání, učení a hlavně divení. Vánoční čas uzavřelo pětidenní setkání mládeže přímo zde v hale Don Bosco, kde jsme se mohli trochu zapojit a kde jsme se seznámili s řadou mladých lidí z místních farností. Alespoň máme nějaké kontakty, na které se můžeme spolehnout, budeme-li potřebovat pomoc při našem působení u salesiánů.

Jedna z věcí, se kterou jsme při příjezdu do Afriky sice počítali, ale jejíž dimenze nás přesto překvapily, je, že všechno tady trvá velice dlouho. A tak trvalo téměř měsíc než se konečně potvrdilo, co bude naší náplní práce. Do té doby jsme pomáhali jenom s drobnostmi. Jedním naším velkým úkolem je vzkřísit k životu oratoř, která zde nefunguje, protože na ni nikdo ze salesiánské komunity nemá čas. Opravili jsme si zničené sportovní vybavení, které zde podléhalo africké údržbě ve stylu "dokud to není na třísky, je to v pořádku". Je pro nás novou zkušeností budovat oratoř úplně od začátku, vytvořit si vlastní pravidla a vychovat děti k tomu, aby si uměly samy společně hrát. První den si každý půjčil svůj míč, některé malé děti si vypůjčily třeba

Shromáždění na konci první oratoře

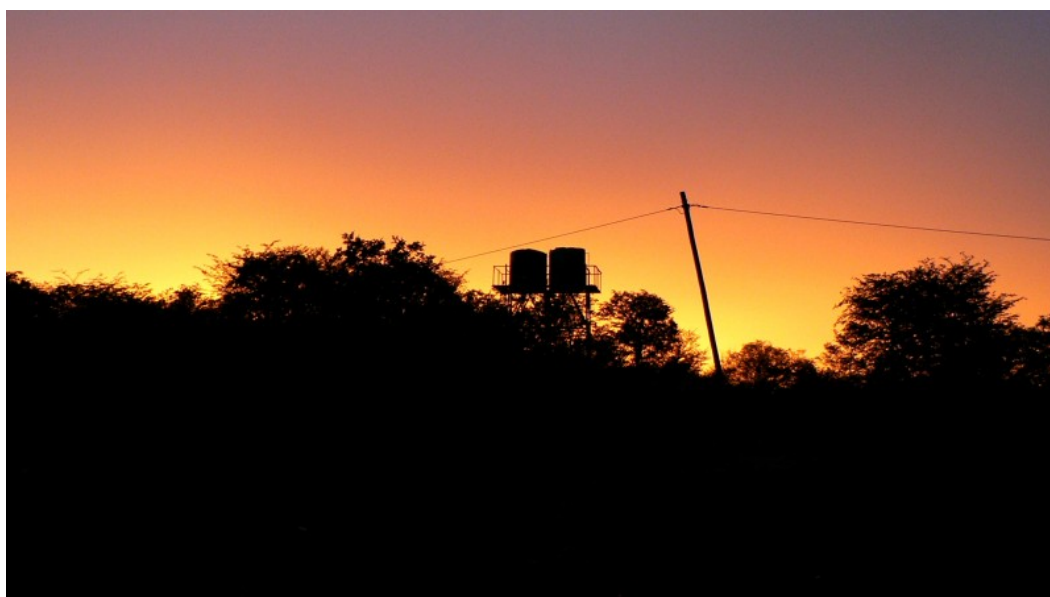
dva a jenom je nosily sem tam a byly šťastné, že je "mají". Místní kluci se ani nedokážou domluvit, aby si udělali z cihel branky a zahráli fotbal. Čeká nás ještě mnoho práce – kromě toho naučit je společně si hrát také prohlubovat mezi dětmi přátelství, vytipovat si mezi nimi budoucí "lídry" a pořádně propagovat oratoř v sousedství.

Druhým náročným úkolem, kterého jsme se zhostili, je vyučování na místním technickém učilišti. S naší kvalifikací se sice nehodíme pro trénink zedníků, sekretářek ani švadlen, ale ocení tady naše znalosti počítačů a matematiky. Začít zde učit bylo pro nás poněkud komplikované – dostali jsme za úkol dohromady osm předmětů s jedenácti sylaby, na přípravu kompletních kurzů pouze jeden týden. Navíc den po dni vyplouvaly na povrch různé zálužnosti, jako že v jedné hodině budeme vyučovat více ročníků naráz, nebo dokonce i více oborů, nebo že sylaby, pokud jsme je vůbec našli, nekorespondují s obsahem závěrečných státních zkoušek. Stresy z prvního týdne se ale ztratily, když jsme zjistili, že třídy se zaplňují velmi pozvolna a trvá i několik týdnů, než se zájemci rozhoupou na učiliště zapsat. A tak se i stalo, že jsme ve třídě vyučovali jednoho studenta; druhý den už ale přišli čtyři.

Afrika má naštěstí jedno kouzlo. Na všechny těžkosti zapomenete, když zhluboka vdechnete voňavý večerní vzduch, při modlitbě růžence pozorujete nejkrásnější západy slunce a sledujete, jak se okolní buš s vévodícím baobabem postupně halí do tmy; když na mši tančíte s ostatními za zvuku bubínků, když pozorujete barevné ještěrky na zdech nebo když v noci do vašich oken proniká volání paviánů a zvuky buše. Přesně takové je Hwange.

Komunitní dům

Večerní idyla